

ViURE SANT BOI

Juny 25

ORIGEN

Especial
Institut Rafael Casanova

Un món, mil cultures, un sol cor

(Marc Muñoz, Rodny Solaz, Yeraí Fabre, Rodrigo Cantarella, Ilyas Mdini)

Multiculturalitat i interculturalitat

Quan posem per davant la interculturalitat, ajudem a construir societats més justes i solidàries, |pàg. 03

Resistència i convivència

La Coope, un exemple viu de com les migracions han estat clau per al desenvolupament del barri, |pàg. 10

Entrevistes a persones migrades

“Vull formar part d’aquesta societat com a veí i com a ciutadà”, |pàg. 17

Compromesos amb l’acollida

Càpsules de vídeo en diversos idiomes per les persones nouvingudes, |pàg. 22

Camins que es creuen

Som en un món global, en el qual la llibertat de moviment està a l'ordre del dia: es mouen capitals, productes, informació... Però podem dir el mateix de les persones? El cert és que, en aquest cas, la llibertat de moviment no existeix sempre ni a tot arreu: en molts indrets, enlloc de fer caure fronteres, construïm murs. I és aquí on parlem d'immigració.

Des de sempre, la paraula "immigrant" ha tingut i continua tenint unes connotacions no sempre positives. Si busquem aquesta paraula al diccionari trobem el següent: "Persona que prové d'un país i que arriba a un altre, per establir-s'hi". Tot i això, moltes vegades quan ens referim als immigrants europeus o nord-americans famosos o adinerats, ho fem amb l'adjectiu "estranger".

Potser tu, lector o lectora d'aquesta revista, no ets migrant, però de ben segur que a la teva família hi ha algú que va migrar cap a Catalunya en un moment donat. En aquest cas, t'has plantejat mai si va viatjar amb bitllet de primera (és a dir, va ser considerat "estranger") o de tercera ("immigrant")?

Perquè el cert és que la nostra població, Sant Boi de Llobregat, ubicada a la comarca del Baix Llobregat, va rebre una gran onada migratòria (que no estrangera) procedent de la resta d'Espanya entre 1940 i 1960. La gran explosió demogràfica que va viure la ciutat entre 1960 i 1975 va aportar la construcció de nous barris que van fer créixer la població des d'uns 20.000 a uns 65.000 habitants en només 15 anys. Entre ells, potser el més emblemàtic, el nostre barri, el de Ciutat Cooperativa ("la Coope"). Un barri que en la última dècada ha rebut una nova onada migratòria provinent del nord d'Àfrica, del centre i del sud d'Amèrica, de l'est d'Europa i, en menor mesura, de l'Extrem Orient.

Així, al nostre centre educatiu, l'Institut Rafael Casanova, hi ha una gran barreja de nacionalitats, com a tot el Baix Llobregat, raó per la qual hem volgut realitzar una edició especial d'una revista que parla sobre els orígens i els moviments migratoris de les persones que ens envolten.

Ens hem inspirat en el *Viure Sant Boi*, una revista que arriba a totes les bústies dels santboians i santboianes i, per tant, ben coneguda pel nostre alumnat.

En ella podreu trobar entrevistes, articles d'opinió, anàlisi d'estadístiques i molts altres articles redactats íntegrament per l'alumnat de 4t d'ESO de l'Institut Rafael Casanova. El sentiment de germanor i d'empatia que ha generat ha estat immens. Segons paraules textuais d'un grup d'alumnes "aquest projecte ens ha fet ser molt més conscients del patiment que molts companys i companyes migrants, o inclús les nostres pròpies famílies, han viscut. Hem après que, de vegades, el que es veu a la televisió no és real ni tan fàcil com ho fan veure, és a dir, no sempre mostra la realitat. Moltes persones pensen que la gent migra perquè vol anar-se'n a un altre lloc a viure i no és conscient del que aquella persona estava vivint en el seu país d'origen. Volem agrair la realització d'aquest projecte per obrir-nos els ulls".

Aquest projecte no només ha estat una experiència d'aprenentatge, sinó també una finestra oberta a la realitat complexa i sovint invisibilitzada dels moviments migratoris. Ens ha permès entendre millor les històries que es troben darrere de cada persona, de cada mirada i de cada llengua parlada pels passadissos del nostre institut. Ens ha convidat a fer memòria, a posar-nos en la pell de l'altre i a qüestionar els prejudicis que, massa sovint, arrosseguem sense adonar-nos-en.

Desitgem que, en llegir aquesta revista, també vosaltres, lectors i lectores, us sentiu interpel·lats, remoguts i, sobretot, més propers a la realitat d'un món on migrar no és sempre una elecció, sinó una necessitat. Perquè només des del reconeixement de l'altre com a igual, amb dignitat i amb història, podem construir una societat realment justa, cohesionada i humana.

Bon viatge entre pàgines i històries que ens fan créixer.

Juanma Sánchez i Vicky Santolaria

VIURE SANT BOI
Juny 25

ORÍGENS

Especial ■■■■
Institut Rafael Casanova

"Al nostre centre educatiu, l'Institut Rafael Casanova, hi ha una gran barreja de nacionalitats, com a tot el Baix Llobregat, raó per la qual hem volgut realitzar una edició especial d'una revista que parla sobre els orígens."

VIURE SANT BOI

→ Juny 25

2

Multiculturalitat i interculturalitat

Avui dia, moltes ciutats i països estan formats per persones que venen de diferents llocs, parlen idiomes diferents i tenen costums i tradicions molt diversos. Aquesta realitat fa que sigui molt important parlar de dos conceptes que ajuden a entendre com conviuen aquestes persones: la multiculturalitat i la interculturalitat.

Tot i que moltes vegades aquests dos termes semblen voler dir el mateix, en realitat són diferents i expliquen dues maneres de viure la diversitat cultural.

Què és la multiculturalitat?

La multiculturalitat és quan diferents cultures conviuen juntes en un mateix lloc. Per exemple, en una ciutat gran, podem trobar persones d'origens molt diferents: gent que parla altres idiomes, que celebra festes diferents, que menja aliments variats i que viu tradicions pròpies.

Cada grup manté la seva manera de ser, però no sempre hi ha un intercanvi o un diàleg entre les diferents cultures.

“Multiculturalitat i interculturalitat són dos conceptes que ajuden a entendre com conviuen les persones que parlen idiomes diferents i tenen altres costums i altres tradicions.”

És com si cadascú fes la seva vida amb els seus costums, però sense acostar-se molt a l'altre.

Què és la interculturalitat?

La interculturalitat, en canvi, va una mica més enllà. És quan les persones de diferents cultures s'escolten, aprenen les unes de les altres i comparteixen experiències. Això ajuda a crear un entorn on tothom se sent respectat i valorat, i on les diferències serveixen per enriquir-se mútuament, la qual cosa pot ajudar a evitar els prejudicis, la discriminació o la por a allò que és diferent.

Per una bona convivència

Avui en dia, la multiculturalitat és una realitat molt comuna, sobretot en ciutats grans i en països amb molta immigració. Però la interculturalitat és l'objectiu que hem de buscar per millorar la convivència entre totes les persones.

Quan posem per davant la interculturalitat, ajudem a construir societats més justes i solidàries.

ADIVINA D'ON VENEN!

Quan pensem en tot allò que ens envolta com la música que escoltem, les viandes que mengem, les paraules que fem servir o les xarxes socials que consultem, potser no ens adonem que, en realitat, estem vivint en una societat amb molta barreja de cultures.

Així, el reggaeton ve de Puerto Rico, la paraula “robot” és txeca, TikTok va néixer a la Xina i el kebab té arrels a Turquia i es va fer famós a Alemanya gràcies a la immigració. Fins i tot paraules tan comunes com “aceite” venen de l'àrab.

La diversitat cultural

Tot això ens ha de fer veure que la nostra cultura és la suma de moltes. Vivim en un món interconnectat on la diversitat cultural ens enriqueix constantment, tot i que no sempre en siguem conscients.

Per això, parlar d'interculturalitat no és només parlar de convivència entre persones d'origens diferents, sinó de reconèixer com totes aquestes cultures aporten, transformen i construeixen el nostre dia a dia. I és precisament aquesta riquesa compartida la que volem descobrir i entendre millor.

(Noemí Gomis, Noa Caballero, Ariadna Sánchez, Victoria Pérez i Aylén Romero.)

VIURE SANT BOI

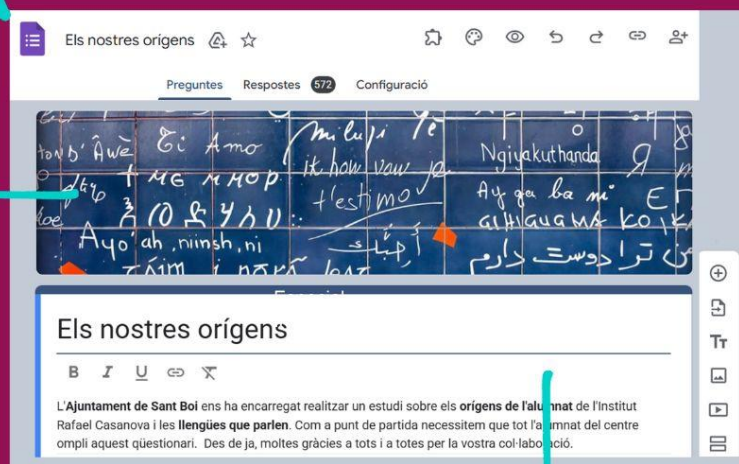
→ Juny 25

3

ORÍGENS

Especial
Institut Rafael Casanova

BARRI D'ORIGEN

39,7 % MARIANAO
47,9 % CIUTAT COOPERATIVA

COMUNITAT AUTÒNOMA D'ORIGEN

38 % ANDALUSIA
17 % COM. VALENCIANA
17 % MADRID
10 % CANÀRIES

LLOC NAIXEMENT

80 % CATALUNYA
5 % RESTA D'ESPANYA
15 % ALTRES PAÏSOS

AL CENTRE TENIM:

20 NACIONALITATS

40 PAÏSOS D'ORIGEN
MATERNS/PATERNES

20 LLENGÜES

PAÏSOS D'ORIGEN

15 % COLÒMBIA
14 % HONDURAS
12 % MARROC
10 % VENEÇUELA
10 % PERÚ

L'origen del projecte “Orígens”

Sabíem del cert que al nostre centre educatiu hi ha una gran diversitat de cultures. Però, quins són els orígens exactes de l'alumnat de l'Institut Rafael Casanova? Quines llengües es parlen? Tot aquest projecte va començar, en part, així, ja fa uns mesos, amb una enquesta adreçada a tot l'alumnat per profunditzar en els seus orígens.

D'aquesta manera vam veure que un 80 % del nostre alumnat ha nascut a Catalunya i, per tant, un 20 % ho ha fet fora de la nostra comunitat autònoma (un 5% a la resta d'Espanya i un 15 % en un altre país). Els progenitors (ja sigui el pare o la mare) dels nostres alumnes provenen de fins a 40 països diferents i a les nostres aules es parlen fins a 20 llengües diferents! Mare meva! Quin gresol de cultures, oi? Per últim, cal destacar que un 15 % de l'alumnat que va respondre a l'enquesta va dir que no acabava de trobar un espai a l'aula per compartir la seva cultura i la seva llengua amb la resta de companys i companyes.

Així, en un context com el nostre, vam considerar necessari fer un projecte sobre els orígens, les nostres arrels, allò que ens fa únics però també allò que compartim. A través d'aquest projecte hem treballat la diversitat cultural des d'una mirada inclusiva i respectuosa, posant en valor les trajectòries vitals de les persones migrades, de l'alumnat i de les seves famílies.

El resultat ha estat aquesta revista dedicada a les migracions (ja siguin dintre o fora del país, en temps passats o presents). Aprofitant també la diversitat lingüística del nostre alumnat, hem donat a conèixer elements d'altres cultures i hem creat uns vídeos en quatre llengües diferents per donar la benvinguda a Sant Boi a les persones nouvingudes. Però... Per què vam escollir aquestes quatre llengües? El darija perquè està molt present entre el nostre alumnat d'origen estranger. El romanès perquè també té un nombre destacat de parlants al nostre centre. Les altres dues llengües dels vídeos (el panjab i el guaraní) perquè són més exòtiques i reflecteixen la gran varietat cultural que conviu a les nostres aules.

En definitiva, amb aquest projecte hem volgut afavorir el reconeixement i l'orgull de les pròpies arrels, fomentar la convivència i construir un sentiment de pertinença compartida. Perquè volem que l'institut Rafael Casanova sigui casa nostra i casa vostra, sigui la casa de tots i totes!

VIURE SANT BOI

→ Juny 25

4

Les migrations del nostre alumnat

El primer mapa mostra d'on ve l'alumnat del nostre institut que no ha nascut a Catalunya, però sí dins de l'Estat espanyol. Els punts negres assenyalen les comunitats autònomes d'origen dels estudiants. Per exemple, hi ha alumnes que han nascut a Andalusia, Galícia, Illes Canàries, Castella i Lleó, País Valencià... Aquestes dades ens mostren que, tot i estudiar a Catalunya, molts alumnes tenen arrels en diferents parts de l'Estat.

El segon mapa representa la diversitat cultural de l'alumnat del nostre institut que no ha nascut ni a Catalunya ni a cap comunitat de l'Estat espanyol. Els punts negres marquen els països d'origen d'aquests estudiants. Podem veure que hi ha alumnes procedents de països d'Amèrica Llatina com Colòmbia o Argentina, però també de països asiàtics com ara el Pakistan. Aquestes dades ens mostren que som un institut ric en cultures i llengües.

VIURE SANT BOI

➔ **Juny 25**

5

Algunes causes de per què migrem

Guerra de trinxeres-Junior Report-Alemanya

GUERRES PELS RECURSOS

El coltan és un mineral format per columbita i tantal que es troba principalment a l'Àfrica central, sobretot a la República Democràtica del Congo. És conegut com "l'or negre" pel seu gran valor econòmic i ús en components electrònics. Les condicions laborals a les mines de coltan són sovint difícils, amb explotació infantil i conflictes armats. Altres guerres actuals també estan relacionades amb el control de recursos naturals estratègics com el petroli, altres minerals i les zones marítimes. (Noemí Gomis, Noa Caballero, Ariadna Sánchez, Victoria Pérez i Aylen Romero.)

Conflicte entre Israel i Palestina

GUERRES EN SENTIT MÉS AMPLI

El conflicte entre Israel i Palestina dura ja gairebé 80 anys, tot i que, des del 2023, ha empitjorat greument. A Gaza, els bombardejos han destruït barris sencers i milers de persones viuen sense aigua, llum ni seguretat.

Al món hi ha altres grans guerres com ara la d'Ucraïna (iniciada al 2022) o la del Iemen (que va començar al 2014) i molts conflictes armats (sobretot a l'Àfrica i a l'Àsia) els quals, magrat el nombre de morts i la destrucció, no atreuen l'atenció mundial. (Noemí Gomis, Noa Caballero, Ariadna Sánchez, Victoria Pérez i Aylen Romero.)

El Sahel: sequera i desertificació

CANVI CLIMÀTIC: DESASTRES NATURALS

Al Sahel, entre el Sàhara i l'Àfrica subsahariana, abans es podien cultivar les terres, però la falta de pluges i l'augment de les temperatures han fet que la terra sigui cada cop més àrida. Les pluges, molt irregulars, quan arriben, sovint provoquen inundacions perquè la terra està tan seca que no pot absorbir l'aigua. Aquesta situació fa que moltes famílies no puguin cultivar aliments. Si no es prenen mesures, milions de persones al món es veuran obligades a desplaçar-se per la sequera, les onades de calor i les inundacions. (Víctor Vázquez, Ángela Bes, Xavi Morcillo, Carla Baçao i Sophie Torres.)

La pujada del mar amenaça un 15 % de població mundial

CANVI CLIMÀTIC: PUJADA DEL NIVELL DEL MAR

Molts països i territoris costaners (com les Maldives o les Illes Salomó) estan en perill per l'augment del nivell del mar a causa del canvi climàtic. Ciutats com Venècia pateixen inundacions freqüents per les marees altes, mentre que Bangkok s'inunda per les tempestes i la pujada del nivell del mar. Així, el canvi climàtic afecta tant petites illes com grans ciutats. (Àlex Rastrojo, Daniel Pérez, Michelle Gálvez, Andrea Jorge i María Benito.)

VIURE SANT BOI

→ Juny 25

6

Barraques precàries a la perifèria de Barcelona als anys 60, on vivien les famílies migrades en condicions difícils.

De les barraques als barris multiculturals: l'evolució de la migració a Catalunya

Durant la dècada de 1960, Catalunya va ser una de les principals destinacions de migracions internes provinents sobretot d'Andalusia, Extremadura i altres regions del sud i centre d'Espanya. Aquest flux migratori va ser impulsat per la recerca de millors oportunitats laborals, ja que la industrialització catalana demanava mà d'obra en sectors com el tèxtil, la construcció i la indústria pesada.

Les condicions de vida dels migrants van ser, en general, precàries, caracteritzades per l'habitatge en barraques o zones marginals, i per una situació d'exclusió social i discriminació. A més, la repressió política del règim franquista va afectar especialment aquells procedents de zones castigades per la Guerra Civil, on molts eren perseguits polítics o famílies afectades per la postguerra.

De les migracions internes a la diversitat actual: evolució i reptes socials

En l'actualitat, Catalunya continua sent un dels territoris amb més afluència de persones migrades, tot i que el perfil ha canviat significativament. Les migracions actuals provenen majoritàriament de l'estranger, especialment de països d'Amèrica Llatina, Àfrica i Europa de l'Est. Aquestes persones arriben amb objectius similars, cercant feina i una vida millor, però s'enfronten a reptes com l'accés a serveis bàsics, la regularització administrativa i la integració social.

Tant en els anys 60 com avui, la migració ha tingut un impacte profund en la configuració social i cultural de Catalunya. Els fluxos migratoris han contribuït a l'enriquiment cultural, l'ampliació del mercat laboral i la diversitat demogràfica. No obstant això,

Les migracions han estat i continuen sent un fenomen central en la història i el present de Catalunya.

també han posat de manifest tensions socials i la necessitat de polítiques públiques que afavoreixin la inclusió i el respecte als drets de les persones migrades.

Les dades del Departament d'Empresa i Treball indiquen que, en els últims anys, més del 15% de la població resident a Catalunya és d'origen immigrant; durant la dècada dels 60, la migració interna va representar un augment important de la població obrera industrial. En ambdós casos, el protagonisme dels migrants en les mobilitzacions sindicals i veïnals va ser clau per a l'avenç de drets laborals i socials.

En definitiva, les migracions han estat i continuen sent un fenomen central en el passat i el present de Catalunya, amb múltiples canvis que reflecteixen els contextos polítics, econòmics i socials de cada època.

(Ossama Lukili, Jordi Santos, Rania Saki i Judith Saz)

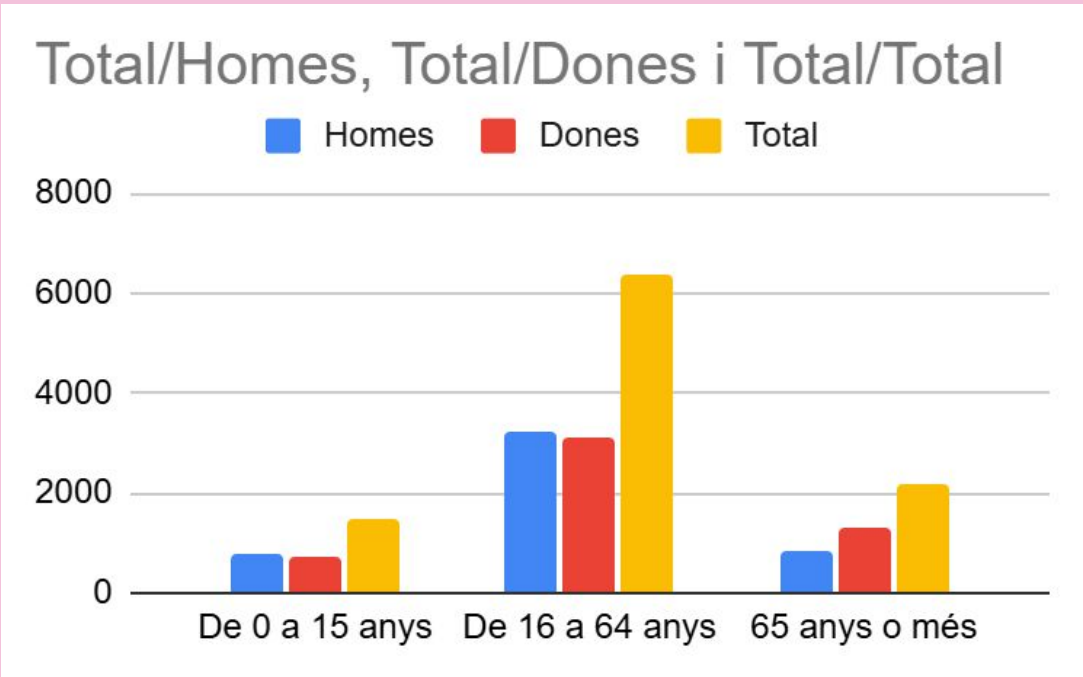
VIURE SANT BOI

→ Juny 25

7

Estudi de població de C. Cooperativa

A continuació es mostren algunes gràfiques sobre la població del barri Ciutat Cooperativa:

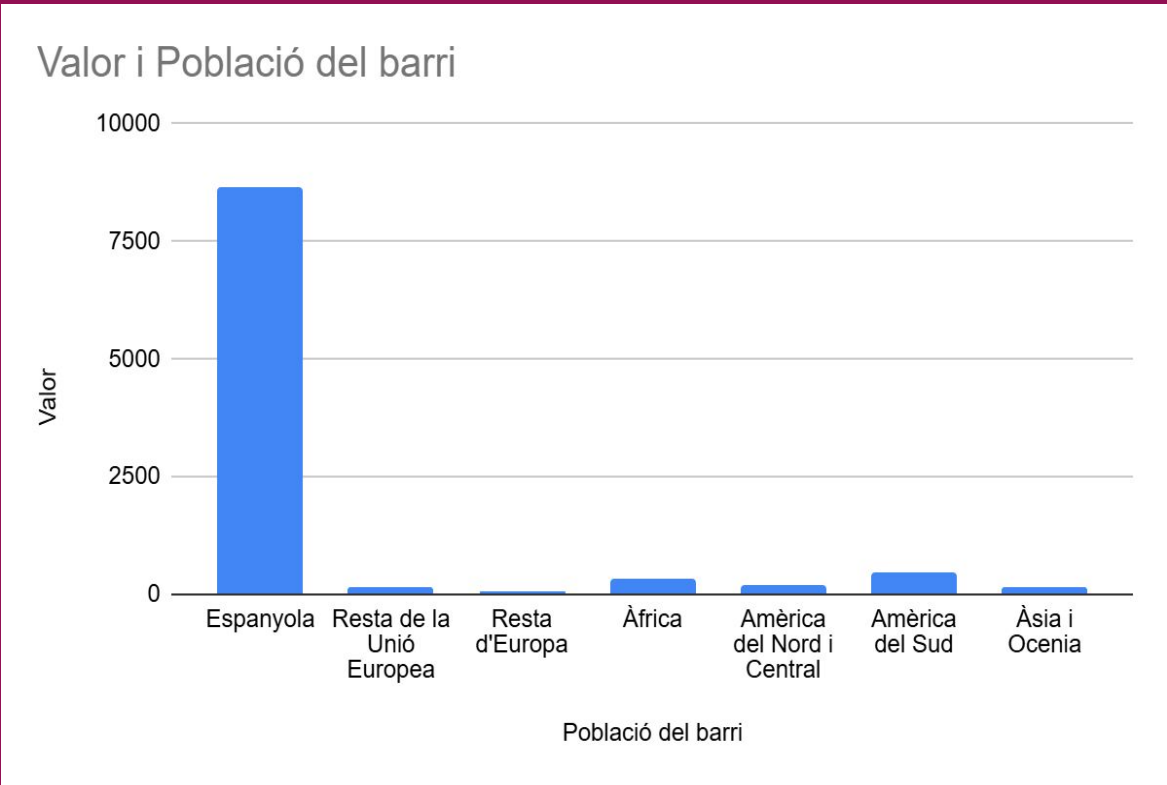

Composició poblacional segons edat i sexe

En aquest gràfic, realitzat a partir de les dades obtingudes a l'Idescat (any 2024), es pot observar la quantitat d'homes i dones de cada etapa d'edat, tant de població espanyola com estrangera. De 0 a 15 anys la quantitat d'homes i dones està proporcionada. Entre la població de mitjana edat les xifres també són similars. Pel que respecta al grup de persones que pertanyen a la tercera edat, el nombre de dones predomina.

Composició de la població segons origen

Tal i com es pot observar en aquesta gràfica (també realitzada partir de les dades extretes de l'Idescat de 2024), al nostre barri, Ciutat Cooperativa, el nombre de persones de nacionalitat espanyola predomina sobre la població provinent d'altres països europeus i altres continents.

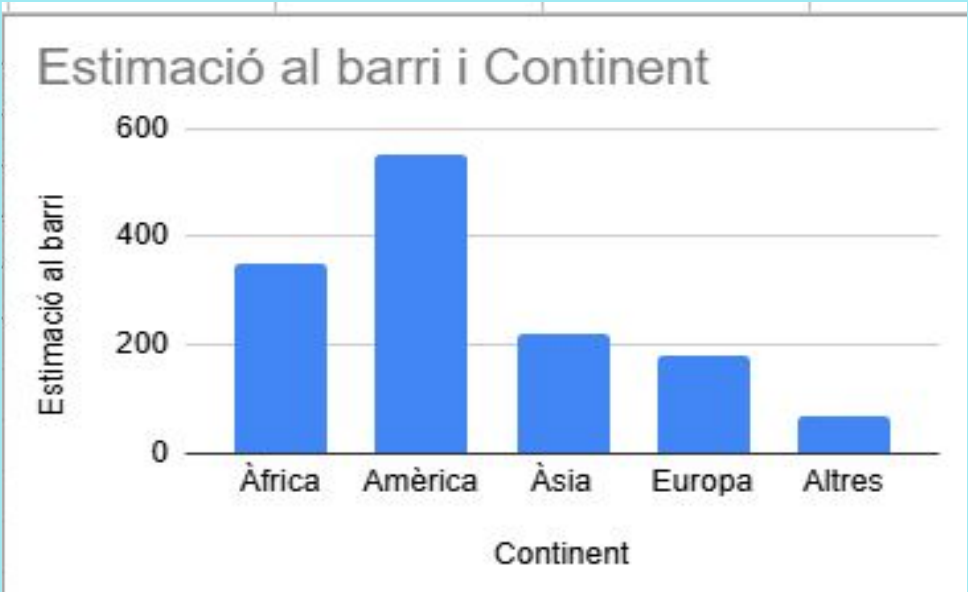

(Nadia Chávez, Víctor Leal, Coral Ibañez i David Amador)

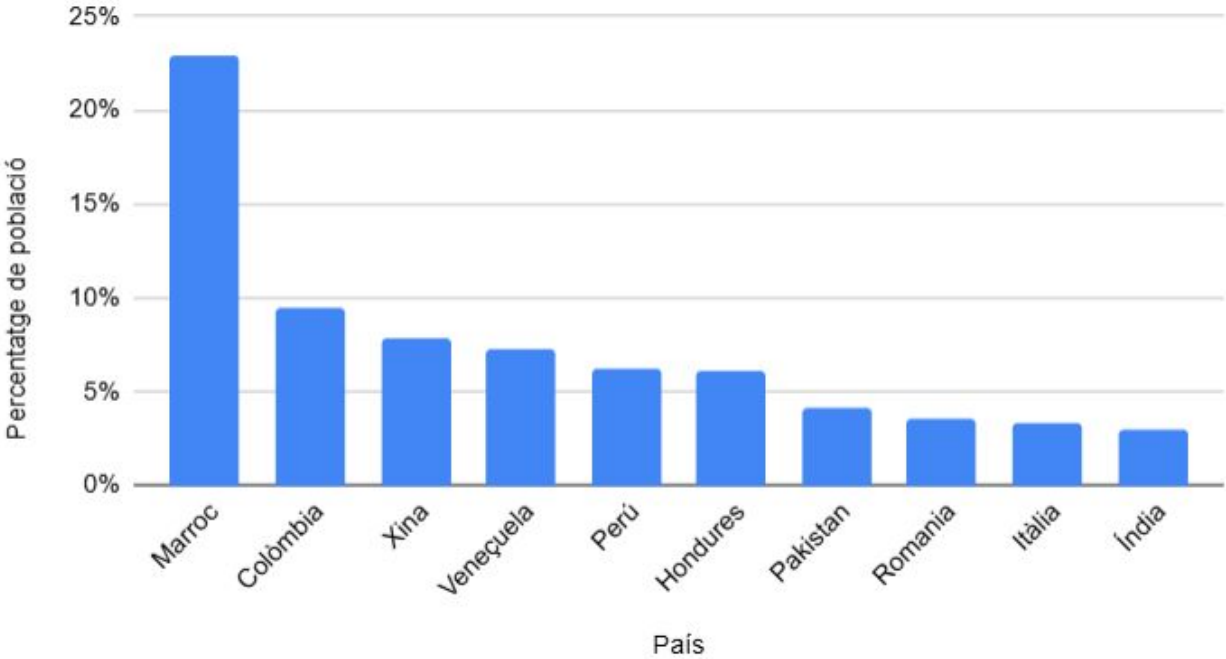
Orígens de la població nouvinguda al barri Ciutat Cooperativa

Continents d'origen dels migrants del barri

En aquest gràfic podem observar de quin continent ve la major part de la població estrangera del barri Ciutat Cooperativa. El continent amb més presència és Amèrica, seguit d'Àfrica i Àsia. També hi ha gent provinent d'altres països d'Europa, però en menor quantitat. Això mostra que hi ha molta diversitat al barri i que la majoria d'estrangers venen de fora d'Europa.

Percentatge de població de cada país

Països d'origen dels nouvinguts al barri

En aquest gràfic es poden veure quines són les nacionalitats estrangeres amb més presència al barri. El país del qual prové més gent és el Marroc. També hi ha molta gent procedent de Colòmbia, Xina, Veneçuela i el Perú.

(Rodny Solaz, Rodrigo Cantarella, Yeray Fabré, Ilyas Mdini i Marc Muñoz)

Imatge actual del barri, Ciutat Cooperativa, des del pont de l'estació dels ferrocarrils.

Ciutat Cooperativa: una història de resistència i convivència

Ciutat Cooperativa ha estat, des dels seus inicis, un barri construït per i per a la gent treballadora. En les darreres setmanes, gràcies a la visita d'Asmae, les converses amb veïns i veïnes del barri i les entrevistes realitzades, hem entès que les migracions han modelat l'ànima del barri. Creiem fermament que aquestes onades migratòries han estat clau per construir una comunitat solidària i diversa, tot i que no sempre han estat valorades com calia.

En primer lloc, els primers migrants, que van arribar als anys seixanta provinents majoritàriament d'Andalusia, van ser els que van aixecar les primeres cases i infraestructures del barri amb dedicació.

Van suportar condicions dures, amb poca ajuda institucional, però van demostrar una gran capacitat de lluita i organització.

En segon lloc, les migracions més recents, vingudes de països com el Marroc, el Senegal o l'Amèrica Llatina, han enriquit encara més la convivència al barri. Aporten llengües, tradicions, formes de vida, noves cultures i solidaritat quotidiana, tot contribuint a un teixit social viu i plural.

És cert que hi ha qui veu aquestes migracions amb recel, pensant que porten problemes, perill o inseguretat. Però com hem pogut comprovar parlant amb la gent del barri, el conflicte no és entre cultures, sinó per la manca de recursos i oportunitats.

El problema no és la diversitat, sinó la desigualtat.

Així doncs, el problema no és la diversitat, sinó la desigualtat.

En conclusió, Ciutat Cooperativa és un exemple viu de com les migracions han estat fonamentals per al desenvolupament del barri. És hora de reconèixer i valorar aquestes històries, fer memòria i construir futur des de la convivència i el respecte. Si volem un Sant Boi millor, hem d'escoltar més i jutjar menys.

(Nadia Chávez, Víctor Leal, Coral Ibañez i David Amador)

Ciutat Cooperativa és un exemple viu de com les migracions han estat fonamentals per al desenvolupament del barri.

VIURE SANT BOI

→ Juny 25

10

La força del nostre barri és la seva diversitat

Viure i aprendre de les diferències

En primer lloc, la diversitat ens permet aprendre constantment. No cal viatjar lluny per descobrir altres cultures: només cal sortir al carrer, parlar amb els veïns o participar en activitats comunitàries. A més, la convivència multicultural educa els infants i adolescents en valors com la tolerància, l'empatia i la solidaritat. A l'escola, al carrer o a les festes del barri, compartir diferents maneres de fer ens enriqueix. També cal destacar l'aportació de moltes persones nouvingudes que col·laboren activament amb associacions, botigues locals o iniciatives del barri.

Una realitat que alguns no volen veure

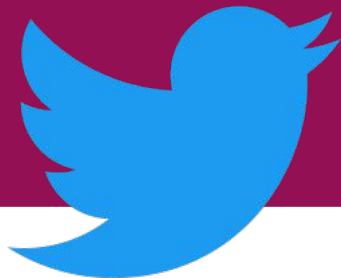
Al barri de Ciutat Cooperativa conviuen persones de diferents orígens, llengües, costums i religions. Alguns ho veuen com un problema, però nosaltres creiem tot el contrari: la diversitat cultural és una gran riquesa que ens fa créixer com a comunitat. Si aprenem a conviure des del respecte i la comprensió, podem construir un barri molt més just, viu i interessant per a tothom, especialment per als i a les joves com nosaltres, que volem un futur sense prejudicis.

No és un problema; és una oportunitat

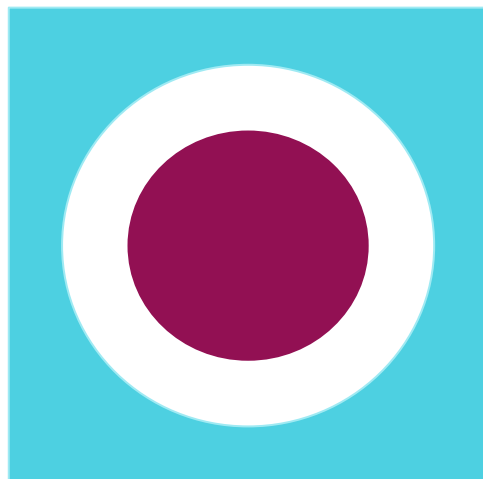
És cert que a vegades hi ha qui diu que la diversitat pot portar conflictes. Però això només passa quan hi ha una manca de diàleg i comprensió. Els conflictes no venen del fet de ser diferents, sinó del desconeixement. Si ens escoltem, si fem activitats conjuntes, si eduquem en valors, és molt més fàcil conviure i avançar plegats. Per això, cal defensar la diversitat com una oportunitat, no com una amenaça. El nostre barri és un exemple viu d'aquesta riquesa i l'hem de cuidar entre tots i totes.

(Adriana Rodríguez, Estela Litardo, Tania Cayero, Alma Carbajo i Lucía Fernández).

VIURE SANT BOI
 ➔ Juny 25
 11

“Obrim Pas”: una cançó per trencar fronteres i obrir cors

PREM EL BOTÓ PER VEURE EL VÍDEO CLIP

“Obrim pas”

Presentem amb il·lusió una cançó original titulada “Obrim Pas”, que podreu escoltar escanejant el codi QR. Aquesta composició és molt més que una melodia; és un crit col·lectiu, una abraçada musical i un homenatge a totes les persones que, malgrat les adversitats, segueixen caminant amb esperança.

Fent servir com a base la melodia de “We Are One (Ole Ola)”, del raper cubà Pitbull, la nostra cançó fusiona ritmes llatins, sons pop i tocs de rap per transmetre energia, força i emoció. La lletra parla de migració, resistència, identitat i dignitat. Amb versos com “No ens atura cap mur” i “Som mil veus, mil primaveres”, volem trencar els estereotips i donar veu a aquells que sovint són invisibilitzats.

Aquesta cançó neix del desig de trencar fronteres simbòliques i físiques, i recordar que ningú no és il·legal, ja que tots tenim dret a buscar una vida millor. Amb un to alegre però profund, “Obrim Pas” és un cant d’unió, de convivència i de lluita compartida.

El cor “Ole ola!” ens convida a ballar, però també a reflexionar. És un reclam per una societat més justa i oberta, on el respecte i la diversitat siguin motiu d’orgull i no de rebuig.

Desitgem que la canteu, la compartiu i, sobretot, que l’escolteu amb el cor obert. Perquè, com diu l’última estrofa: “Amb amor... i endavant sempre!” *(Iker Sosa, Abel Ferriz i Bruno Ferriz)*

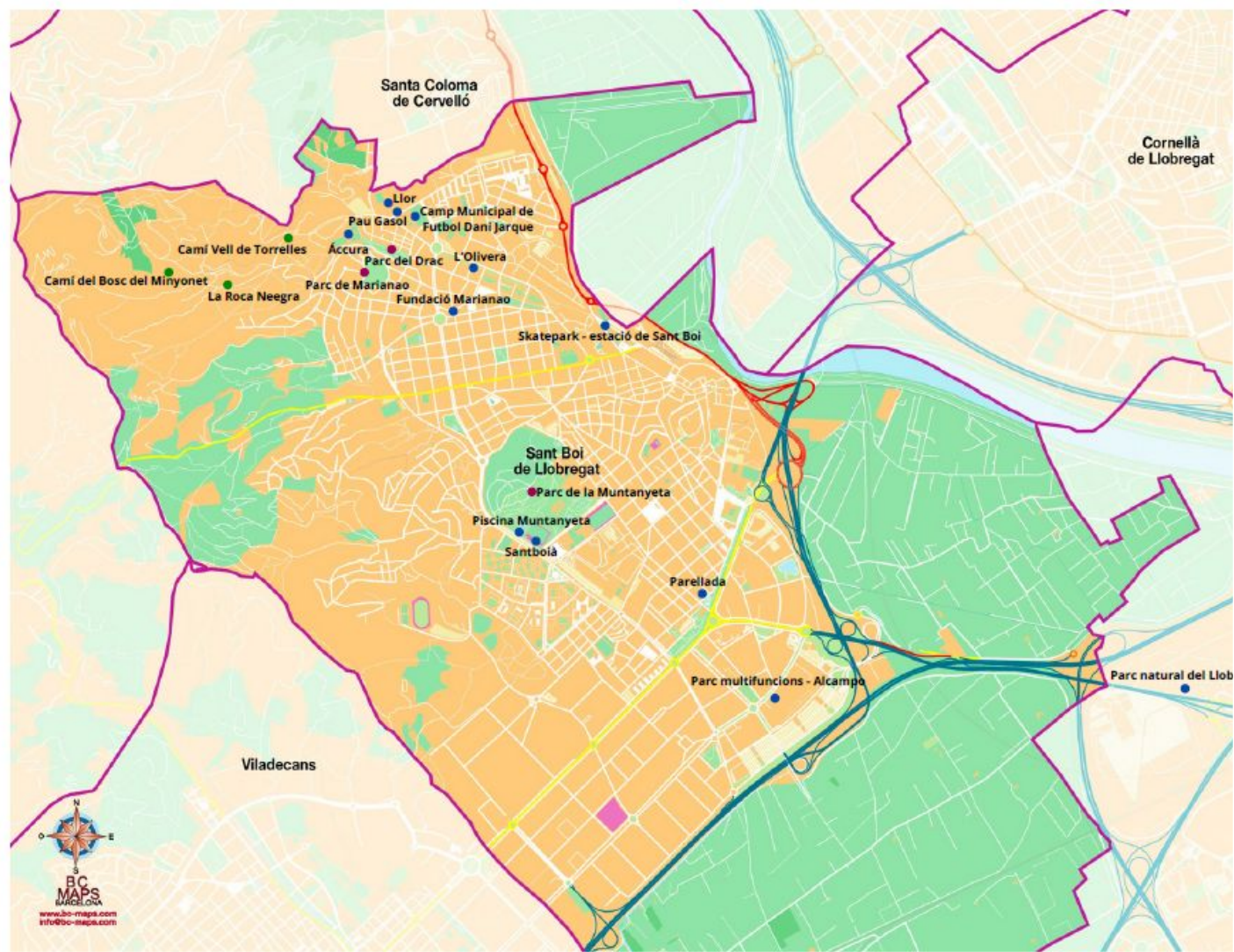
VIURE SANT BOI

→ Juny 25

12

Donem la benvinguda a tots els nouvinguts a Sant Boi de Llobregat!

Les persones nouvingudes venen a estudiar i a treballar, però de ben segur també volen passar estones d'oci i, molt probablement, practicar algun esport. Aquí els presentem totes les instal·lacions esportives o espais urbans i naturals on es pot realitzar activitat física i que hi ha tant a Ciutat Cooperativa com a Sant Boi, ja siguin gratuïtes com de pagament.

● Parellada	
	Fundació Marianao ●
● Pau Gasol	
	CMF Dani Jarque ●
● Llor	
	Santboià ●
● Àccura	
	Parc Multifuncions - Alcampo ●
● PM Muntanyeta	
	Skatepark ●
● PN Llobregat	
	L'Olivera ●
● Parcs	
	Senderisme ●

VIURE SANT BOI

→ Juny 25

13

Els diferents idiomes parlats al Marroc

Entre llengües ancestrals i herències colonials

El Marroc és un país molt ric en cultura i una de les coses que el fa especial és la gran varietat de llengües que s'hi parlen. Això és degut a la seva història, la seva situació geogràfica i les diferents influències que ha rebut al llarg del temps. Però coneixeu els idiomes més importants del Marroc?

L'àrab clàssic és la llengua oficial del país, i des del 2011 també ho és l'amazic (berber), una llengua amb tres variants principals. El darija, la varietat d'àrab marroquí, és la llengua més parlada a les ciutats i en les converses quotidianes. També hi ha llengües amazigues, com el rifeny, el tamazight i el chelha, que són parlades principalment per diferents pobles berebers en diverses regions del país. A més, també s'utilitzen altres idiomes com el francès, el castellà i l'anglès, sobretot als mitjans de comunicació, l'educació i el turisme. En aquest article sabrem una mica més sobre cada llengua, coneixerem algunes paraules o frases típiques i la seva traducció i alguna curiositat sobre el seu ús. Així podrem entendre millor com és el Marroc i per què parlar diversos idiomes forma part de la seva identitat.

Curiositat:

Al Marroc, moltes persones no parlen àrab clàssic a casa, sinó darija, un dialecte amb paraules del francès, espanyol i berber. La majoria parla dos o més idiomes al seu dia a dia!

Parlar marroquí: més que un dialecte

El darija, o àrab marroquí, és el dialecte que parla la major part de la població al Marroc a la seva vida quotidiana. No és una llengua oficial, però es fa servir a casa, als carrers i fins i tot a la televisió. Té moltes paraules prestades del francès, l'amazic i l'espanyol. Algunes expressions típiques són "Labas?" (Com estàs?), "Shukran" (Gràcies), "Bslama" (Adéu) i "Kulshi bikhir" (Tot bé). Es parla a gairebé tot el país, especialment a les ciutats.

Tot i que el darija no és una llengua oficial ni té una forma escrita establerta, té un paper molt important en la vida quotidiana dels marroquins. S'utilitza principalment de forma oral, però actualment cada cop és més comú veure'l en missatges de text, memes, vídeos de TikTok o comentaris a les xarxes socials. En aquests casos, moltes persones fan servir una forma d'escriptura anomenada "arabizi", que consisteix a escriure el darija amb lletres llatines i números (per exemple, el número 3 representa un so de l'àrab que no existeix en l'alfabet llatí). Aquesta combinació de llengües i codis reflecteix com els joves marroquins creen una identitat pròpia entre la tradició i la modernitat.

(Aroa Garrido, Daniella Villar, Valentina Mayorga i Naiara López).

LES LLENGÜES DEL MARROC

01 DÀRIJA (Àrab marroquí)

Zona: Tot el Marroc (ciutats, zones urbanes)
Origen i parlants: Dialecte àrab propi del Marroc, amb influències del francès, amazic i espanyol.
Parlada per +30 milions de persones.
Frases comunes: Salam → Hola, Ki dāya? → Com estàs?, Shukran → Gràcies
Curiositat: Tot i ser la llengua més utilitzada diàriament, no és llengua oficial ni s'utilitza a l'escola de manera formal.

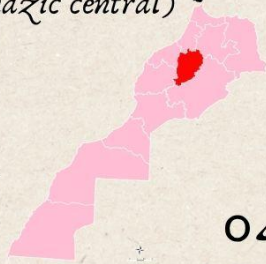
02 RIFENY (Tarifit)

Zona: Nord del Marroc – Regió del Rif (Alhucemas, Nador, Tetuán...)
Origen i parlants: Variant de la llengua amaziga (berber). Forma part de la identitat del poble amazic.
Parlada per uns 4 milions de persones.
Frases comunes: Azul → Hola, Manic k sint? → Com estàs?, Tanemmirt → Gràcies
Curiositat: El rifeny s'escriu en alfabet tifinagh, i cada cop més es parla als mitjans locals i s'ensenya a l'escola.

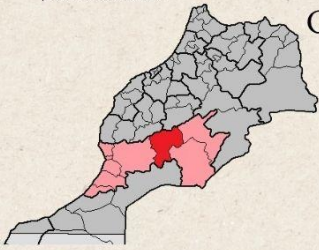
03 TAMAZIGHT (Amazic central)

Zona: Centre del Marroc – Atlas Mitjà (Beni Mellal, Khenifra...)
Origen i parlants: Llengua mil·lenària amaziga reconeguda oficialment des de 2011.
Parlada per 4 a 6 milions de persones.
Frases comunes: Azul → Hola, Matkki? → Com estàs?, Tanemmirt → Gràcies
Curiositat: És una de les dues llengües oficials del país (juntament amb l'àrab clàssic). Cada cop més present a les escoles.

04 CHELHA (Tachelhit)

Zona: Sud del Marroc – Sousse, Anti-Atlas, Ouarzazate
Origen i parlants: És la variant amaziga més parlada al país. Entre 8 i 10 milions de parlants.
Frases comunes: Azul → Hola, Matkki? → Com estàs?, Tanemmirt → Gràcies
Curiositat: És la llengua de moltes cançons populars i poesia tradicional amaziga. Molt viva en zones rurals.

05 ÀRAB MODERN ESTÀNDARD (fus·hà)

Zona: Utilitzat a tot el món àrab, inclòs el Marroc, en contextos formals: escoles, mitjans de comunicació, discursos oficials, llibres i documents.
Origen i parlants: És la forma moderna de l'àrab clàssic (el de l'Alcorà), comuna a tots els països àrabs.
No és la llengua materna de ningú, però tots els estudiants del Marroc l'aprenen a l'escola. Està estandaritzat.
Frases comunes: السلام عليكم (As-salāmu 'alaykum) → La pau sigui amb vosaltres, كيف حالكم؟ (Kayfa hāluka?) → Com estàs?, شكرًا (Shukran) → Gràcies
Curiositat: És la llengua oficial de l'Estat juntament amb el tamazight. No es fa servir per parlar a casa, però és imprescindible per a l'educació i l'administració pública. També és la llengua dels llibres escolars, el noticiari i la religió.

(Iker Sosa, Bruno Férriz, Abel Férriz.)

VIURE SANT BOI

→ Juny 25

14

El rifeny

El rifeny és una varietat de les llengües amazigues parlada pels rifenys, habitants de la regió del Rif, al nord-est del Marroc. Aquest idioma es calcula que el parlen entre 4 i 6 milions de persones, no només al Rif sinó també en altres comunitats. És una de les tres llengües berbers o tamazight principals parlades pels pobles indígenes del Marroc.

Al igual que les altres variants de les llengües berbers, el rifeny ha estat sempre un idioma eminentment oral, utilitzant caràcters àrabs o l'alfabet llatí per a la seva transcripció, tot i que la seva literatura va ser realment escassa abans del segle XX. Gairebé només s'utilitza en l'àmbit familiar i informal, com a casa o amb els amics. Fins fa poc, no s'ensenyava a les escoles ni s'utilitzava de manera oficial, i moltes persones només el sabien parlar, però no escriure'l.

Des del reconeixement de l'amazic com a llengua oficial al Marroc l'any 2011, el rifeny ha començat a aparèixer en mitjans de comunicació, com canals de televisió, emissores de ràdio i a les xarxes socials.

Aquí teniu algunes paraules o expressions típiques:
Assalamualaikum: que la paz estigui amb tu/ amb vosaltres.

Sbah ljer: buenos dias

aafak: si us plau

Tanemmirt: gràcies

Mac a tikkelt: fins després

Sbah lxe: bon dia

Tissit lxe: bona nit

Ula d ara: no ho sé

(Nadia Chávez, Víctor Leal,
Coral Ibañez i David Amador)

ⵍ	ⵝ	ⵎ	ⵏ	ⵊ	ⵅ	ⵉ	ⵑ	ⵔ	ⵖ
A	B	G	G ^w	D	Ḍ	E	F	K	K ^w
ⵀ	ⵇ	ⵃ	ⵆ	ⵏ	ⵍ	ⵉ	ⵎ	ⵏ	ⵊ
H	Ḥ	Ḥ	X	Q	I	J	L	M	N
ⵓ	ⵔ	ⵓ	ⵓ	ⵓ	ⵓ	ⵓ	ⵓ	ⵓ	ⵓ
U	R	Ṛ	Y	S	Ṣ	C	T	Ṭ	W
ⵙ	ⵙ	ⵙ							
Y	Z	Ẓ							

Campaments de refugiats saharauis. AMAIA CARRACEDO

El hassanya (o àrab saharauí)

El Hassanya o llengua saharauí es parla àmpliament al Sàhara Occidental (un lloc de l'Àfrica nord-occidental), al sud del Marroc, Mauritània i una mica a Algèria. És la llengua dels saharauis, un poble del desert que ha viscut situacions molt dures, però que manté viva les seves tradicions i la seva manera de parlar. El hassanya no va sorgir d'un dia per l'altre. Fa segles, les tribus àrabs Beni Hassan hi van arribar amb l'àrab beduí. Aquesta llengua es va fusionar amb la dels berebers i va adquirir algunes paraules en castellà, ja que abans Espanya controlava aquesta zona.

Això fa del Hassanya una llengua singular i immensament rica. Avui dia, el nombre de parlants supera el milió, tot i que bastants l'empren només oralment. Aquesta llengua s'escolta a la ràdio i a la tele local (Sahara FM i Sahara TV), que fan el possible perquè no es perdi i sigui coneguda per les noves generacions. A l'escola els nens aprenen àrab clàssic o castellà, així doncs el Hassanya és, principalment, una llengua del dia a dia i de la família.

Al Hassanya hi ha expressions com "Salam alaykum" (una salutació que vol dir "pau amb tu"). També diuen "Shukran" per agrair i "La bas?" per veure com estàs (vol dir "què tal?"). Quan una cosa no és un problema, diuen "Mashi mushkil", i per demostrar afecte o amistat empren la paraula "Habibi", que ve a ser com "amic meu" o "estimat".

Aquesta llengua no és només un idioma pels saharauis. En un lloc on van haver de lluitar per la seva terra i la seva llibertat, el Hassanya és una part molt important de la seva força i identitat. A molts campaments de refugiats, aquesta llengua els recorda d'on vénen. I malgrat les dificultats, la continuen parlant i la transmeten als seus fills perquè no es perdi mai.

(Nil Zamora, Sara Yani i Iziar Sánchez)

VIURE SANT BOI

→ Juny 25

15

¿Cómo lo dices tú? Reto de palabras

Adriana Rodríguez,
Estela Litardo, Tania
Cayero,
Alma Carbajo i Lucía
Fernández.

Son veintiuno los países que utilizan como lengua oficial el español; ahora bien, no todos lo hacen de la misma manera y existen muchas diferencias entre las diferentes variedades geográficas de la lengua española.

No hay duda de que abundan las diferencias de léxico, puesto que, en función del país que visitemos, nos encontramos con palabras y expresiones que son muy diferentes de las que se utilizan normalmente en lengua castellana. Por ejemplo, a lo que en España se conoce como “coche”, en otros países de América se le llama “carro” o “auto”. Lo mismo pasa con palabras como “autobús”, que es “guagua” en las Islas Canarias y en otros países hispanohablantes.

Castellano

1. Zapatillas
2. Melocotón
3. Coche
4. Ordenador
5. Zumo
6. Patata
7. Piscina
8. Gafas
9. Palomitas
10. Pajita
11. Dinero
12. Camiseta
13. Sudadera
14. Grifo
15. Móvil
16. Cacahuete
17. Profesor
18. Asignatura
19. Trabajar

Español de Ecuador

1. Zapatillas
2. Durazno
3. Carro
4. Computadora
5. Jugo
6. Papa
7. Piscina
8. Lentes
9. Canguil
10. Sorbete
11. Plata
12. Camiseta
13. Chompa
14. Llave
15. Celular
16. Maní
17. Licenciado
18. Materia
19. Camellar

Esp. de Argentina

1. Cholas
2. Durazno
3. Auto
4. Computadora
5. Jugo
6. Papa
7. Pileta
8. Anteojos
9. Pocholo
10. Pajita
11. Guita
12. Remera
13. Buzo
14. Canilla
15. Celular
16. Maní
17. Docente
18. Materia
19. Laburar

PREM EL BOTÓ
PER VEURE EL
VÍDEO CLIP

“Aquí és diferent. Tothom va molt de pressa, i a vegades m’enyoro de la tranquil·litat del meu barri al Paraguai.”

Aharon Medina, alumne de 4t d'ESO del centre, va néixer a la localitat de Presidente Franco, al Paraguai, molt a prop de la frontera amb Brasil i l'Argentina.

Què et va motivar a deixar el Paraguai i venir a aquest país?

Jo no vaig decidir marxar, però la meva mare sí. Em va explicar que al Paraguai era molt difícil trobar una feina estable i que els sous no arribaven per pagar-ho tot. Ella volia que el meu germà i jo poguéssim tenir una vida millor, estudiar i tenir més oportunitats. Vam deixar la casa, els avis i tot el que coneixíem, i vam venir cap aquí buscant una nova oportunitat.

Com va ser la teva arribada? Què va ser el més difícil al principi?

Quan vam arribar em vaig sentir una mica perdut. Tot era nou: les cases, el carrer, les persones... Al principi em feia por parlar perquè no entenia gaire el català i em costava expressar-me en aquesta llengua. A l'escola em sentia sol, i a vegades em posava trist perquè trobava a faltar els meus amics del Paraguai. El més difícil va ser acostumar-me a aquest nou lloc i fer nous amics, però de mica en mica la cosa va anar millorant.

Quines coses trobes més a faltar del Paraguai?

Trobo molt a faltar els meus avis, sobretot quan la meva àvia cuinava sopa paraguai i chipa. També enyoro jugar al carrer fins tard amb els meus cosins, i escoltar la música que posaven els veïns, com polques i guaranies. Aquí és diferent. Tothom va molt de pressa, i a vegades m’enyoro de la tranquil·litat del meu barri al Paraguai.

L' AHARON MEDINA, de 16 anys, va arribar a Espanya amb 8 anys procedent del Paraguai i actualment viu a Sant Boi de Llobregat.

“Ser paraguaià és portar les meves arrels al cor.”

“Emigrar és difícil, però es pot sortir endavant.”

Què significa per a tu ser paraguaià vivint fora del Paraguai?

Per mi ser paraguaià és portar al cor les meves arrels, la meva cultura i la meva gent, malgrat que ara visc lluny. Em sento orgullós de qui soc i del meu país, però aquí també vaig fent camí. A vegades em sento una mica entre dos móns: no soc d'aquí del tot, però tampoc sóc més allà. És com si tingués dues cases.

Quin missatge donaries a algú que vol emigrar des del Paraguai avui en dia?

Jo li diria que emigrar no és fàcil i que al principi es passa malament perquè tot és nou i et sents sol. Però també li diria que amb esforç, paciència i ganes d'aprendre, tot pot anar millor. Que és important no oblidar qui ets ni d'on vens, i que si tens una família que t'estima i et dona suport, pots tirar endavant en qualsevol lloc del món.

Quines diferències observes entre la vida al Paraguai i aquí?

Aquí la vida és molt més organitzada i tot funciona millor, però també és més freda. Allà tothom et saluda, et parla i comparteix. Aquí la gent és més tancada, tot i que després de conèixer-te poden ser molt amables. També hi ha moltes normes i horaris, i tot és més car. Però aquí hi ha més oportunitats per estudiar i per tenir un futur millor.

Quins costums paraguaians has mantingut o compartit en la teva vida aquí?

A casa seguim parlant guaraní amb la meva mare, i també prenem tereré quan fa calor. El diumenge a vegades fem menjar típic com mandioca o sopa paraguai. Quan hi ha festes escolars, porto coses del Paraguai per ensenyar als meus companys banderes, paraules o cançons. A mi m'agrada molt compartir d'on vinc.

Sents que aquí t'han tractat amb respecte i oportunitats?

Al principi no va ser fàcil, perquè em sentia diferent i a vegades alguns nens no volien jugar amb mi. Però amb el temps, els mestres em van ajudar i vaig conèixer amics que ara m'estimen molt. Em sento més segur, i crec que aquí puc estudiar i arribar lluny. Tot i que no tothom entén què vol dir venir d'un altre país, cada vegada em sento més acceptat.

(Laia Fernández, Lucía Ruiz, Mireia Ruiz i Aina Vera)

Alosno, el pueblo de Faustina

Alonso, localidad de Huelva

¿Qué te llevó a cambiar Andalucía por Sant Boi?
Pues fue un poco una mezcla de todo, la verdad. En parte por trabajo, en parte por querer cambiar de aires. En Huelva estaba todo complicado, así que buscando otras opciones dimos con Sant Boi.

¿Cuánto tiempo llevas viviendo aquí?
Ya van muchos años, más de 45. Pensaba que sería algo temporal, pero mira, aquí sigo.

¿Viniste sola o con familia o amigos?
Vine con mi marido, pero tenía un primo que ya vivía en L'Hospitalet y eso ayudó un montón. Tener a alguien cerca te da ese empujoncito emocional que se necesita.

¿Fue una decisión difícil de tomar o lo tenías clarísimo?
Difícil no, durísima. Andalucía es mi tierra, pero a veces toca tomar decisiones valientes para crecer, aunque duelan.

¿Cómo fue tu primera impresión de Sant Boi?
Me sorprendió lo tranquilo que es. Pensaba que sería más caótico por estar cerca de Barcelona, pero se vive bastante bien. Es como un pueblo pero con servicios de ciudad.

“Andalucía es mi tierra, pero a veces toca tomar decisiones valientes para crecer, aunque duelan.”

“Quiero seguir junto a mi familia y mis amigas que desde que llegué me acogieron en su grupo.”

¿Qué fue lo que más te costó al llegar? ¿Y lo que más te gusta ahora?
Lo que más me costó fue el clima. Aquí el frío cala, y en invierno se nota. Lo que más me gusta ahora mismo es la conexión con la montaña y lo fácil que es moverse en transporte público. Está todo bien pensado.

¿Te sentiste bien recibida por la gente de aquí?
Al principio cuesta un poco romper el hielo; la gente es más reservada que en el sur, pero una vez conectas, te abren su mundo. Me he encontrado con gente maravillosa.

¿Cómo es tu día a día ahora comparado a como era en Andalucía?
Mucho más rápido. Aquí todo va a otro ritmo. En Andalucía la vida era más pausada, pero aquí todo va muy rápido y se nota.

¿Qué costumbres andaluzas sigues manteniendo aquí?
¡El acento, por supuesto! Y la Semana Santa la sigo por videollamada con una amiga mía de mi pueblo.

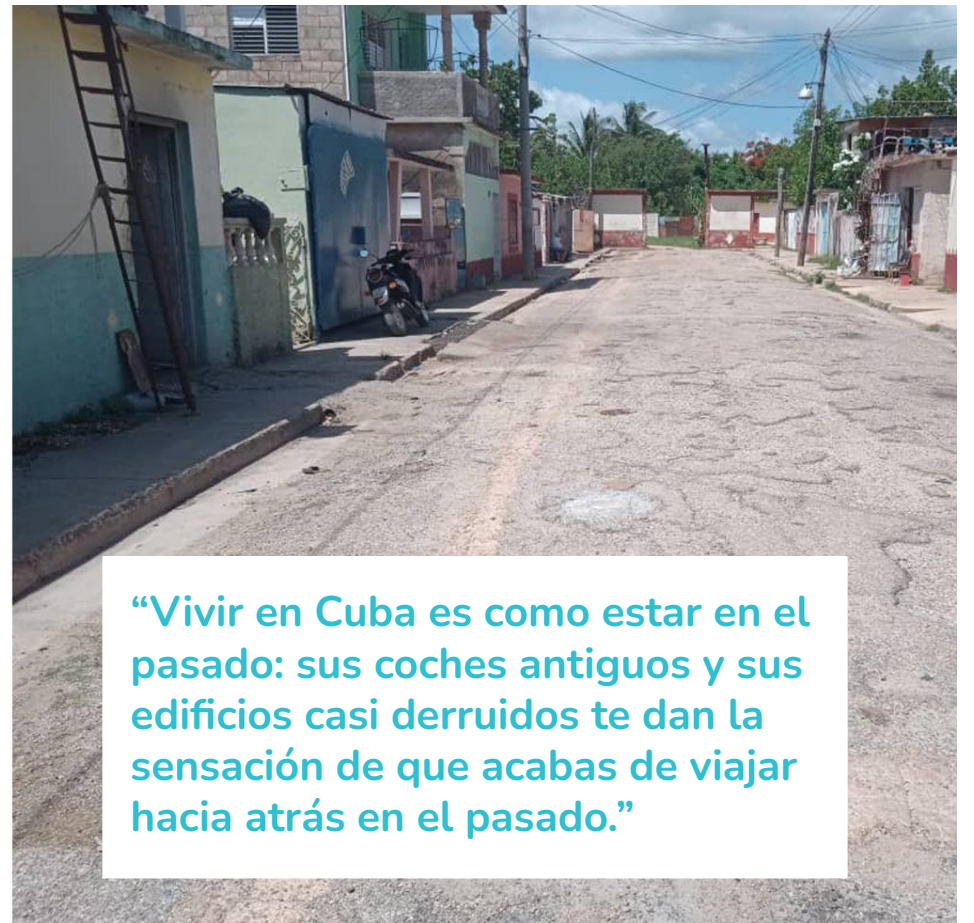
¿Qué es lo que más echas de menos de tu tierra?
El sol de invierno, la forma de hablar de la gente y el olor a pan tostado con aceite por la mañana. Pero por suerte cada verano voy unos meses y me lleno de vida.

¿Qué consejo le darías a alguien que esté pensando en mudarse como tú?
Que lo haga con el corazón y con cabeza. Que sepa que no todo es fácil, pero que los cambios valen la pena si se hacen con intención. Y que nunca olvide de dónde viene.

¿Qué esperas del futuro aquí en Sant Boi?
Quiero seguir junto a mi familia y mis amigas que desde que llegué me acogieron en su grupo.

(Hugo Díaz, Amanpreet Singh, Roger Aldana, Juan Pablo López)

VIURE SANT BOI
→ Juny 25
18

“Vivir en Cuba es como estar en el pasado: sus coches antiguos y sus edificios casi derruidos te dan la sensación de que acabas de viajar hacia atrás en el pasado.”

Cárdenas, provincia de Matanzas (Cuba), barrio de nacimiento de Rodny.

¿Qué te motivó a migrar a este país?

Mis padres y yo decidimos migrar a España porque teníamos la necesidad de progresar en nuestras vidas y sentíamos que en Cuba estaríamos estancados en la pobreza toda la vida. Vivir en Cuba es como estar en el pasado: sus coches antiguos y sus edificios casi derruidos te dan la sensación de que acabas de viajar hacia atrás en el tiempo.

¿Cómo fue el momento de dejar a tus familiares?

No hay palabras para describir lo que se siente cuando dejas atrás a las personas que te han acompañado toda la vida. Sabía que no los vería en mucho tiempo y eso me rompía por dentro. Cuando dejamos a gran parte de mi familia en Cuba fue un momento de profunda tristeza y angustia, tanto para nosotros como para mis abuelos, tíos y primos, ya que ellos se quedaban en nuestro país.

¿Qué sentiste al llegar a España?

Cuando llegué por primera vez a España sentí una mezcla de emociones muy fuertes. Por un lado, estaba emocionado y lleno de esperanza porque sabía que estaba comenzando una nueva etapa, con más oportunidades y libertad. Pero, al mismo tiempo, sentí una enorme incertidumbre: todo era nuevo, desde la forma de hablar hasta la forma en que se hacían las cosas. También me invadió cierta tristeza por dejar atrás mi tierra, mi gente y mis costumbres. Aunque hablábamos el mismo idioma, me di cuenta muy rápido de que veníamos de mundos diferentes. Pero, a pesar de todo, tenía muchas ganas de adaptarme y salir adelante.

RODNY SOLAZ CASTELLANOS

Migrante cubano de 15 años que actualmente vive en Sant Boi de Llobregat.

“ Teníamos la sensación de que en Cuba estaríamos estancados en la pobreza toda la vida.”

“Aunque hablábamos el mismo idioma, me di cuenta muy rápido de que veníamos de mundos diferentes.”

¿Qué ha sido lo más difícil de adaptarte a esta nueva vida?

Lo más difícil ha sido adaptarme al ritmo de vida y a la mentalidad. En Cuba todo va más despacio, la gente es más relajada, más de conversar, de compartir sin tanta prisa. Aquí, en España, la vida va a otro ritmo, más rápido. A veces me sentía fuera de lugar, como si siempre llegara un paso tarde.

¿Qué es lo que más echas de menos de tu país natal?

Lo que más echo de menos de Cuba es la gente. El calor humano, la cercanía, cómo siempre hay una conversación en la esquina o una risa en cualquier parte. Echo mucho de menos a la familia, los amigos, el barrio.

¿Te gustaría regresar a Cuba?

Sí, claro que me gustaría regresar algún día, pero no ahora. Cuba es mi tierra y el vínculo con ella nunca se rompe. Me encantaría volver a ver a mi gente, recorrer las calles donde crecí. Pero también soy realista y mientras las condiciones allá no cambien, no me veo viviendo de nuevo allí a largo plazo. De momento, mi vida está aquí y sigo construyendo mi camino.

¿Cómo ha cambiado tu vida?

Mi vida ha cambiado por completo. He tenido que aprender a valerme por mí mismo, a empezar desde cero en un lugar nuevo y adaptarme a una sociedad distinta. He ganado en madurez, en responsabilidad y también en perspectiva: ver el mundo desde fuera de Cuba me ha hecho valorar muchas cosas, tanto de allá como de aquí. No ha sido fácil, pero me siento más fuerte.

¿Sientes que España es tu casa?

Siento que estoy construyendo un nuevo hogar. No es lo mismo que estar en tu país, porque siempre hay una parte de ti que se quedó allá, pero con el tiempo vas creando lazos, rutinas, amistades, y eso también es hogar. A veces me siento un poco entre dos mundos: no del todo de aquí, pero ya no completamente de allá. Pero sí, puedo decir que me siento cómodo, agradecido e integrado.

(Marc López, Yeraí Fabre, Rodrigo Cantarella, Ilyas Mdini)

VIURE SANT BOI

→ Juny 25

19

Viure amb dignitat: el camí de Karim des del Marroc fins a Catalunya

Panoràmica de Fez, ciutat d'origen de Karim.

Bon dia, Karim. Ens pots explicar d'on vens i per què vas venir a Catalunya?

Bon dia. Sóc del Marroc, de la ciutat de Fez. Vaig venir a Catalunya fa quatre anys buscant una vida millor. Allà tenia feina amb el meu pare, que era fuster, però els ingressos no eren suficients i la situació era molt inestable. Aquí tenia un amic que em va dir que hi havia més oportunitats i em vaig arriscar a venir.

Com van ser els primers mesos?

Molt difícils. No coneixia ningú i vaig dormir en habitacions compartides. No tenia papers i només podia fer feines mal pagades. També em sentia molt sol. L'idioma va ser un repte, però vaig començar a estudiar català i això em va ajudar a integrar-me una mica més.

I ara, com estàs?

Ara estic millor. Treballo a la construcció, tinc contracte i permís de residència. Però encara és dur: el lloguer és car i trobo molt a faltar la meua família. Encara no he pogut portar la meua dona i els nens. Però continuo endavant, perquè crec que val la pena.

Què és el que més et va sorprendre en arribar?

Em va sorprendre molt veure com de diferent és la vida aquí. Tot funciona més organitzat, però també tot és més car. També em va sobtar que hi ha persones molt solidàries, però d'altres que et miren amb desconfiança només pel teu origen.

Karim

Fa quatre anys que viu a Catalunya, on va arribar buscant un futur millor per a ell i la seva família. Actualment treballa al sector de la construcció i estudia català per integrar-se millor a la societat. El seu somni és portar la seva dona i els seus fills al país, perquè puguin créixer amb dignitat i oportunitats.

Has pogut fer amics aquí?

Sí, tot i que ha costat. Al principi només coneixia altres migrants, però gràcies als cursos i a una associació del barri he pogut conèixer gent catalana. Ara tinc alguns amics amb qui puc parlar i compartir estones. Per mi això ha estat molt important.

Has pensat a tornar al teu país algun dia?

Sí, a vegades ho penso. Però ara per ara el meu futur és aquí. Si tot va bé i la meua família pot venir, crec que ens hi podríem quedar molts anys. Potser un dia, més endavant, tornaré per estar amb la meua mare, però ara vull construir aquí una nova vida.

"Si els meus fills poden tenir una vida millor, tot l'esforç haurà valgut la pena."

"No vull només sobreviure, vull viure amb dignitat."

Has sentit racisme o rebuig?

Alguna vegada sí. Sobretot quan buscava pis o feina. Però també he trobat gent molt bona que m'ha ajudat molt. El que més ajuda és sentir-te escoltat i respectat.

Quins són els teus plans de futur?

Vull portar la meua família i donar als meus fills una educació millor. I, si puc, obrir un petit negoci de fusteria. Vull formar part d'aquesta societat, no només com a treballador, sinó com a veí i ciutadà.

(Álex Rastrojo, Daniel Pérez, Michelle Gálvez, Andrea Jorge, Maria Benito)

VIURE SANT BOI

→ Juny 25

20

Els nostres tuits

Roger Aldana, Hugo Díaz, Juan Pablo López, Paula Naranjo

VIURE SANT BOI

→ Juny 25

21

SANT BOI I L'INSTITUT RAFAEL CASANOVA, COMPROMESOS AMB L'ACOLLIDA

L'equip format per Génesis F., Aroa G., Sara Y., Bruno F., Francisc S., Aharon M., Amanpreet Singh, Aina B. i Daniela V. va gravar unes càpsules de vídeo en darija, romanès, guaraní i panjab dirigides a persones nouvingudes.

Sant Boi és una ciutat compromesa amb l'acollida i té interès a millorar els processos per donar la benvinguda als nous veïns i veïnes. Amb aquest objectiu, enguany, l'Institut Rafael Casanova ha portat a terme un projecte anomenat "Orígens", el punt de partida del qual era analitzar l'evolució de la diversitat al barri de Ciutat Cooperativa i reflexionar sobre els reptes i oportunitats que les noves migracions poden plantejar a nivell educatiu i social.

Aquesta iniciativa solidària i comunitària ha estat realitzada en col·laboració amb la Unitat de Cooperació, Solidaritat i Pau de l'Ajuntament de Sant Boi de Llobregat (amb la Clara Sopeña i l'Alba Simarro al capdavant), la Unitat d'Igualtat i Cohesió Social de l'Ajuntament de Sant Boi, l'Equip de Llengua i Cohesió Social (LIC) dels Serveis Educatius Baix Llobregat III i el Pla Educatiu d'Entorn de l'Ajuntament de Sant Boi de Llobregat.

Al principi, l'alumnat va participar en una xerrada de sensibilització sobre temes de diversitat cultural, les migracions i els serveis d'acollida a Sant Boi de la mà de l'Asmae Díaz. També va assistir a unes xerrades amb veïns de Ciutat Cooperativa per tal de conèixer els antecedents històrics del barri i la ciutat i les seves onades migratòries.

"Hem creat unes càpsules de vídeo dirigides a persones nouvingudes per facilitar l'acollida i la inclusió."

El fruit de les reflexions realitzades a partir d'aquestes xerrades i d'altres activitats portades a terme a l'aula és aquesta revista.

D'altra banda, el projecte volia promoure una millor convivència i cohesió social. Per això hem creat unes càpsules de vídeo dirigides a persones nouvingudes per facilitar l'acollida i la inclusió a través d'informació pràctica sobre equipaments i serveis de la ciutat. Aquests vídeos, que podeu veure escanejant els QR més abaix, han estat gravats i editats per un grup de reporters i de tècnics escollits entre el propi alumnat de 4t d'ESO, nivell en què s'ha portat a terme el projecte "Orígens".

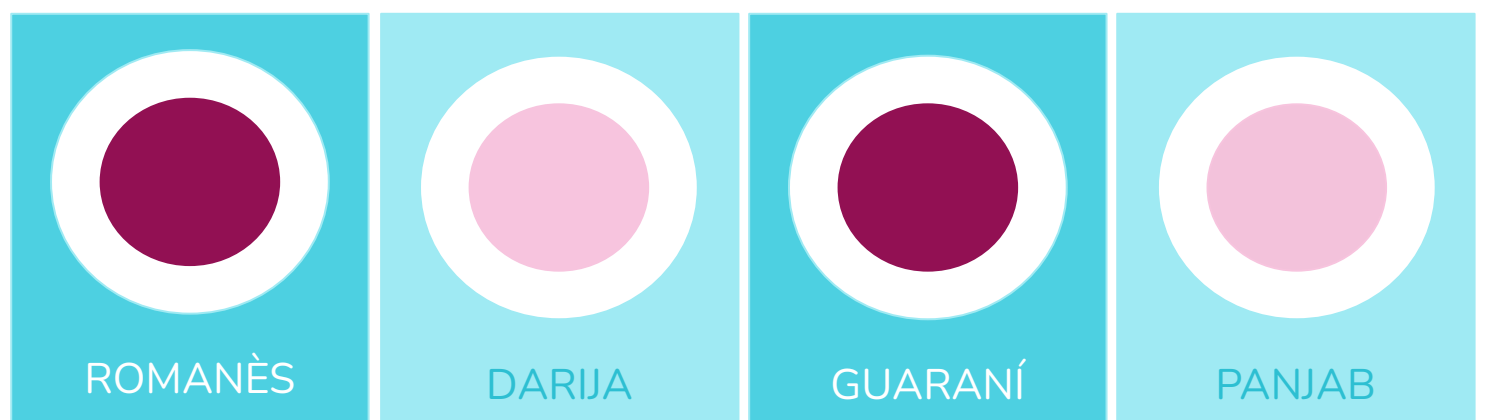
La traducció i locució dels diferents vídeos ha estat realitzada per Francisc Szanto (romanès). Aharon Medina (guaraní), Sara Yani (darija) i Amanpreet Singh (panjab). L'equip tècnic de gravació estava format per la Génesis Fernández i l'Aina Boladeras. Els muntadors dels vídeos van ser la Sara Yani, la Daniela Villar, l'Aroa Garrido i el Bruno Ferriz.

Els vídeos inclouen informació útil per a les persones nouvingudes i han estat elaborats seguint un guió supervisat per la Unitat d'Igualtat i Cohesió Social. I és que creiem fermament que una benvinguda propera pot facilitar el procés d'arrelament a la ciutat i la cohesió social.

Des de l'Aula d'Acollida, també s'han elaborat tres vídeos informatius pensats per fer l'acollida inicial a les famílies estrangeres no catalanoparlants ni castellanoparlants que arriben al nostre centre educatiu. Aquests vídeos expliquen, de manera breu i accessible, el funcionament de l'institut: horaris, espais, activitats, normes, comunicació amb el centre, etc. En aquests últims vídeos s'integra el català i altres llengües maternes (estan disponibles en tres idiomes: àrab, urdú i ucraïnès) i han estat realitzats per el Chahid Koubaa, Soulaïmane Koubaa i Mohammed Reda Lahlou (àrab), Mubbashir Bukkari i Muhammad Ali i Haider Ali (urdú) i Konstantyn Papura (ucraïnès).

Així doncs, el projecte "Orígens", mitjançant el compromís de l'alumnat amb la seva comunitat, ha volgut contribuir a la inclusió social. Sense dubte, l'Ajuntament de Sant Boi i l'Institut Rafael Casanova han mostrat així el seu compromís amb l'acollida de les persones nouvingudes.

**PODEU CONSULTAR
ELS VÍDEOS
COMPLETS PREMENT
ELS BOTONS**

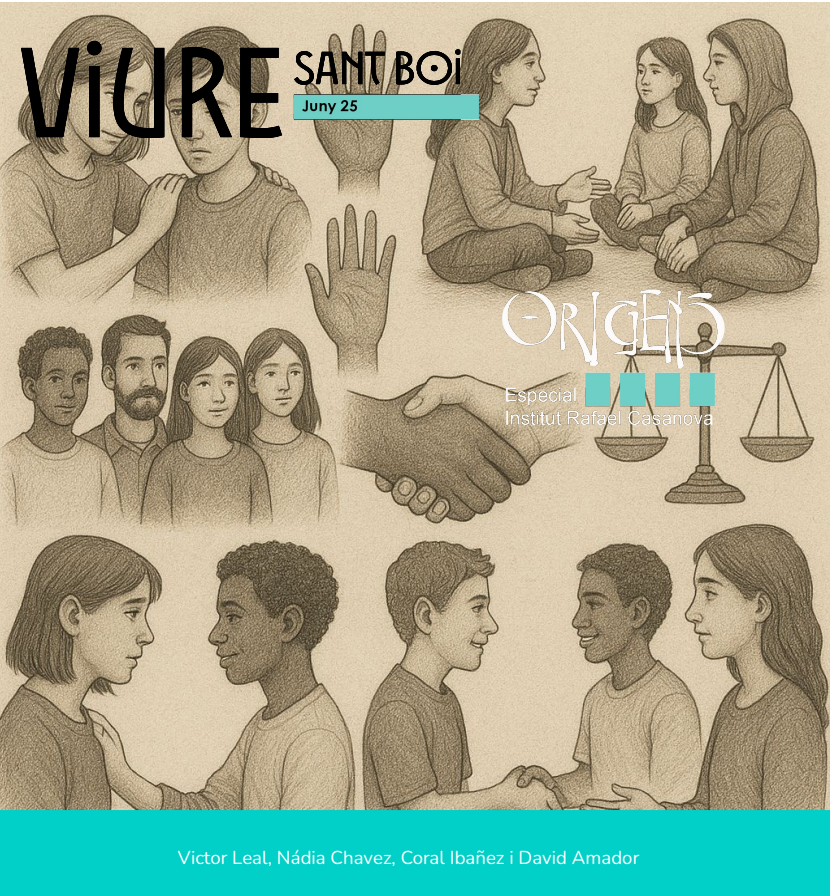
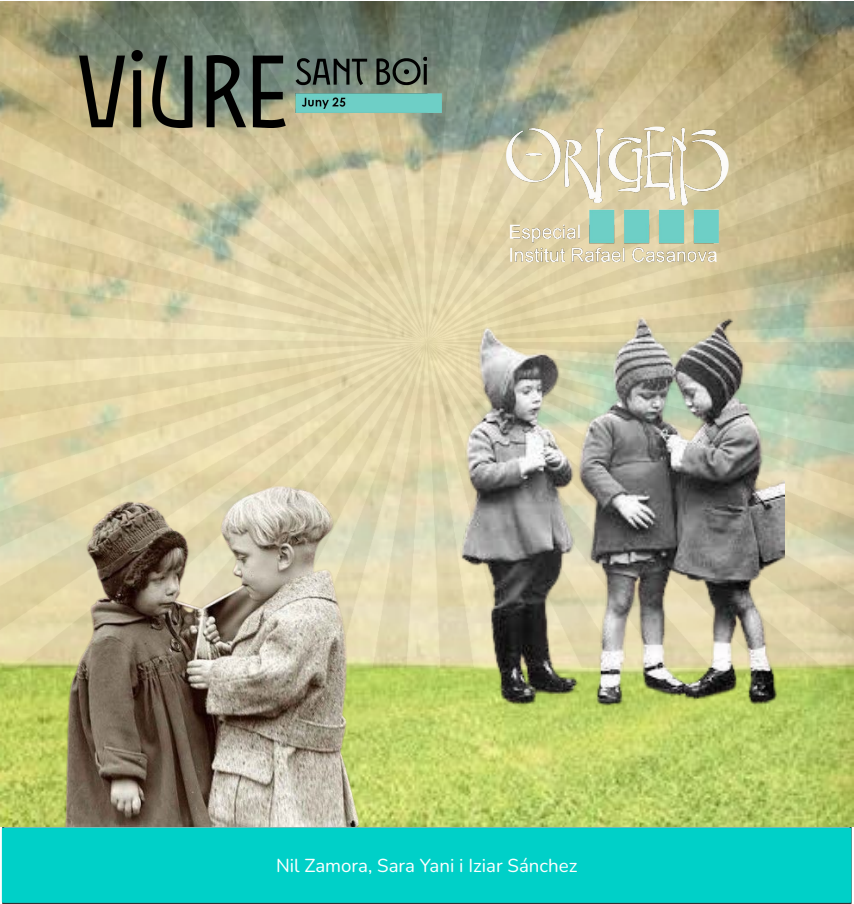

VIURE SANT BOI

→ Juny 25

22

Altres possibles portades

El vaixell dels orígens

"Aquest fràgil vaixell de paper, construït amb paraules i històries, representa el viatge de totes aquelles persones que migren a la recerca d'un futur millor, afrontant mars incerts, deixant enrere la seva terra i la seva vida, però portant amb elles l'esperança, la dignitat i el dret a una vida més justa."

(Paula Hermoso, Izan Cazorla, Gina Flores i Raquel Ocete.)

"Al darrere, es pot veure un gran mapa esquemàtic de Ciutat Cooperativa, un barri del municipi de Sant Boi de Llobregat. El mapa està representat en blanc sobre fons negre, destacant els carrers i la seva distribució urbana de forma molt gràfica." *(Laia Fernández, Lucía Ruiz, Mireia Ruiz i Aina Vera.)*

"Aquest vaixell és de color blanc perquè simbolitza la pau. Mostra la necessitat que no hi hagi guerres ni conflictes i que les persones migrants no tinguin problemes per adaptar-se i puguin integrar-se bé al país d'arribada. La població local ha d'entendre pel que han passat aquestes persones i acollir-les de manera responsable i respectuosa."

(Francisc Szanto, Nizar Maqrane, Álex Cazorla i Pablo Ferran)

"És una obra que convida a reflexionar sobre el territori, la identitat i les històries que hi circulen."

(Laia Fernández, Lucía Ruiz, Mireia Ruiz i Aina Vera.)

"Un vaixell de paper és una joguina senzilla que evoca records d'infantesa, marcada per una aparent fragilitat i per una innocència genuïna, sovint acompanyada d'una gran emoció davant del desconegut. Aquesta imatge pot simbolitzar les esperances i somnis que sorgeixen en emprendre el camí cap a una nova cultura, així com la incertesa i la vulnerabilitat que sovint envolten tant el trajecte com l'arribada a un país diferent."

(Noe Gomís, Noa Caballero, Ariadna Sánchez, Victoria Pérez, Aylen Romero.)

"Un vaixell de paper potser no té força per travessar mars, però sí per portar els somnis i la valentia de qui s'atreveix a començar de nou en un món desconegut (...).

La simbolització del vaixell és exquisida, encara que sembli fràgil i senzilla, en realitat és una demostració clara i recordatori d'aquells valents que van sortir de les seves llars a un viatge ple d'incertesa, però amb esperances i il·lusions per iniciar una nova vida, una nova oportunitat". *(Adriana Rodríguez, Estela Litardo, Tania Cayero, Alma Carbajo i Lucía Fernández.)*

VIURE SANT BOI

➔ Juny 25